

РЕШЕНИЕ

№ 31451

гр. София, 26.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 26.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разглежда дело номер **3985** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Г. Т. М., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Ж. против Заповед № 24-1204-000265/27.03.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от Д. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" ОДМВР С., с която на основание чл. 171 т. 2 б. "л" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)- временно спиране от движение на пътното превозно средство- собствения му лек автомобил- марка М. ЦЛК с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец, а именно за 30 дни.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби, немотивирана, както и че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, за което излага аргументи. Твърди, че в ЗППАМ има съществени разминавания с обстоятелствената част на заповедта, като в диспозитива не било индивидуализирано конкретното ППС, като твърди нарушение на чл. 59, ал.2, т. 5 от АПК. Счита, че била нарушена презумпцията за невиновност. Излага също, че заповедта е издадена при липса на мотиви. Моли за отмяна на ЗППАМ. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

Ответникът- Д. О. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" ОДМВР С., се

явява лично и оспорва жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 31.07.2024 г. около 20:07 часа в [община], на път ПЪРВИ КЛАС № 1-8 обл. Софийска, на КМ 38+400 с посока на движение от [населено място] към [населено място] ОФИЯ, Г. Т. М. управлява собствения си лек автомобил марка „М.“ модел ЦЛК с РЕГ. [рег.номер на МПС] , като при ограничение на скоростта за движение в населено място, въведено с пътен знак В-26/50км/ч., водача се движи със скорост 126км/ч. След приспаднат толеранс (-3%) е отчетена превишена стойност на скоростта от 76км/ч. Нарушението е установено и заснето с техническо средство АТСС ТРР 1 С Ф. № М653, заснемащо и записващо точен час, дата и скорост на МПС показани на водача. В хода на административното производство във 02 РУ-СДВР, е получена преписка от С. при ОДМВР- С. в едно със снимков материал заснет с АТС Т.. 81 с фабр.№ М 653,ведно с два броя декларации по чл.188 и един брой по чл.189 от ЗДвП и един брой покана.След установяване на водача Г. Т. М., с адрес в [населено място],ж.к.”Н.-4”,[жилищен адрес]. Дадена му е възможност да бъде запознат с преписката и да посочи, кой е употребявал личният му лек автомобил М. ЦЛК с рег. [рег.номер на МПС] , с установена собственост на Г. Т. М., ЕГН: [ЕГН], на територията на ОДМВР-С. на 31.07.2024г.в 20.07часа-обл. Софийска, общ.Б. ДШ 1-3,КМ 38-400.

В хода на извършената проверка на 10.01.2025г. в приемната на ПИ и МлПИ намираща се в [населено място],ж.к.”Н.-4”,[жилищен адрес]-партер, се явили лицата Г. Т. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк],[жилищен адрес] и Е. К. Н., ЕГН: [ЕГН], с настоящ адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, като Г. М. бил запознат с преписката на С. при ОДМВР-С.. След като е бил запознат Г. М. заявил, че на въпросната дата 31.07.2024г. в 20.07часа не е управлявал личният си лек автомобил М. ЦЛК с рег. [рег.номер на МПС] ,тъй като лично го е бил предоставил на М. И. М.,[ЕГН],която е майка на приятелката му Е. К. Н., която е била пасажер на въпросната дата на майка си в автомобила на приятелят и. На въпросната дата в автомобила са били само двете. На 23.12.2024г. лицето М. И. М.,[ЕГН], е починала.

За извършеното нарушение бил съставен съставен АУАН във връзка с образувана преписка в ЕЦОН №31734/31.07.24 г. Изговен е снимков материал с №76800. При извършена обстойна проверка, безспорно е установено, че на 31.07.2024 г. около 20:07 часа в [община], на път ПЪРВИ КЛАС № 1-8 обл. Софийска, на КМ 38+400 с посока на движение от [населено място] към [населено място], именно Г. Т. М. е управлявал собствения си лек автомобил марка „М.“ модел ЦЛК с РЕГ. [рег.номер на МПС] , а не някой друг. Горното се установява от всички приложени по делото доказателства, включително и от разпита на ответника. По делото не се представиха доказателства, които да оборят или противоречат на установената фактическа обстановка.

Въз основа на тези данни била издадена и оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-1204-000265/27.03.2025г. от Д. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" ОДМВР С., с която на основание чл. 171 т. 2 б. "л" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)- временно спиране от движение на пътното превозно средство- собствения му лек автомобил- марка М. ЦЛК с рег.

[рег.номер на МПС] за срок от 1 месец, а именно за 30 дни.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената ЗППАМ № 24-1204-000265/27.03.2025г. на Д. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" ОДМВР С. представлява мотивиран административен акт, съдържащ изложение на фактически обстоятелства, които правилно са отнесени към хипотезата на чл. 171, т. 2, б. "л" от ЗДвП. Те са изложени в обем, позволяващ да се изведе волята на административния орган и да се разбере ясно и безпротиворечиво какво административно нарушение е извършил нарушителя и какви са неговите съставомерни елементи откъм форма на изпълнително деяние, време и място на извършване. ЗППАМ е издадена от компетентен орган с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП във вр. със Заповед № 517з-628/07.02.2024г. и в предписаната от закона форма.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съгласно чл. 171, ал. 1 т. 2 б. "л" от ЗДвП /в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, който при управление на моторно превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h - за срок един месец. Принудителната административна мярка представлява форма на изпълнително-разпоредителна дейност, с която в предвидените в закона случай, се прилага държавна принуда. Достатъчно е да са налице предвидените в закона материалноправни предпоставки, в конкретния случай управление на собствено моторно превозно средство, при което е превишена максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h, за да се наложи ПАМ като форма на държавна принуда.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по реда на ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното. Приложеният по делото АУАН серия АД, № 700808/23.03.2025г. съставен на водача Г. Т. М. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е издаден

от компетентен орган, в установената от закона форма и ред, с оглед на което е валидно доказателство, обвързващо съда по отношение на установеното в него от фактическа страна по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Доказателствената сила на посочения АУАН не е оборена от страна на оспорващия. От доказателствата по делото се установява, че именно той е управлявал автомобила, по време на извършване на нарушението. Жалбоподателят, не успя да обори констатациите в акта, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в АУАН моторно превозно средство на посочената дата и място, със скорост в населено място над 50 км/ч.

Съдът, констатира, че в оспорената заповед се съдържат достатъчно фактически основания. Освен, че е посочен номера на издадения и връчен на жалбоподателя АУАН, е посочена още от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал лекият си автомобил - марка М. ЦЛК с рег. [рег.номер на МПС] , като е превишил максимално разрешената скорост в населеното място от 50км/ч, а именно управлявал е МПС-то със 126 км/ч. Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административният акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения. Поради това съдът намира, че оплакването на жалбоподателя, че липсват фактическите основания за издаване на процесната заповед и не е конкретизирано МПС за неоснователно. От горепосоченото следва, че Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

Настоящият състав не споделя възраженията за нарушение на чл. 26, ал. 1 и чл. 35 от АПК, тъй като от една страна в административното производство са изяснени всички относими за случая факти и обстоятелства, а от друга производството по прилагане на ПАМ е уредено в ЗДвП, който закон се явява специален по отношение на АПК. Обжалваната ЗППАМ е с определен срок по закон от 1 месец и посочването на 30 дни не съставлява нарушение, което да санира или обективира акта като незаконосъобразен.

Във фазата на съдебното производство страните разполагат с равни процесуални възможности да правят възражения, представят доказателства и искат събирането на такива, поради което само и единствено съществените нарушения на административнопроизводствените правила обуславят незаконосъобразност на издадения акт. Несъществените такива или тези, които не биха довели до друг правен резултат, не са основание за неговата отмяна, какъвто е настоящия случай.

С оглед на гореизложеното съдът намира оспорения административен акт за законосъобразен, следователно жалбата срещу него за неоснователна. При този изход на делото, разноси се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Т. М., ЕГН: [ЕГН] против Заповед № 24-1204-000265/27.03.2025г. за

прилагане на принудителна административна мярка, издадена от Д. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" ОДМВР С..

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: